

[Agerschou]

ny redegørelsesdebat om selve behandlingssituationen. For hvis det er rigtigt, hvad jeg har fået oplyst, at der faktisk er lige så mange i medicinsk behandling, altså i metadonbehandling, som der er stofmisbrugere i socialpædagogisk behandling, så nytter det jo ikke noget, at ministeren står her på talerstolen og siger, at det kun skal være i yderste nødstilfælde, for så har vi åbnet sluseportene, og så vil nogle af de ting, ministeren forestiller sig, bare betyde, at sluseportene for metadonbehandling bliver yderligere åbnet.

Jeg mener faktisk, at det store problem i vores behandlingssystem ikke er, om vi skal bruge metadon eller ej. Jeg mener, at det store problem i behandlingssystemet befinder sig i efterbehandlingen. Jeg vil faktisk hævde, at de fleste af de stofmisbrugere, jeg har kendt, vil kunne fysisk afgiftes, det vil sige, at de kan blive fysisk uafhængige relativt let, men at det store problem ligger i en for lille fleksibilitet i efterbehandlingen. Det, der netop er problemet bagefter, er: hvordan får vedkommende en uddannelsesplads, hvordan får vedkommende en arbejdsplads, hvordan får vedkommende sociale kontakter med andre mennesker end den gruppe, man hidtil har færdedes i? Det er dér, jeg altid har set problemet i stofmisbrugerbehandlingen. Når jeg tænker på de stofmisbrugere, jeg har kendt, som er røget ud af misbruget, så er det, fordi det ved tilfældigheder eller ved en god efterbehandling er lykkedes at kæde nogle ting sammen, så vedkommende kunne starte på en ny og stoffri tilværelse.

I forbindelse med metadonbehandling sagde ministeren på et tidspunkt, at der selvfølgelig er metadon på det illegale marked, og at det kunne ordineres af lægen uden nogen form for kontrol. Det er nu ikke helt rigtigt, for ifølge lægelovens § 11 pålægger sundhedsstyrelsen faktisk enhver læge at anmelde, når man foretager en metadonordination. Så vidt jeg er orienteret, sker det bare i færre og færre tilfælde. Så vidt jeg har fået at vide, sker det her i København kun i 50 pct. af tilfældene. Det var måske en idé, at socialministeren tog en sludder med sin kollega indenrigsministeren om at få rettet op på lige præcis det forhold.

Jeg er tilfreds med, at også socialdemokratiet tilslutter sig forslaget om en redegørelse om selve behandlingen af stofmisbrugere, som kunne komme i efteråret eller måske lidt

senere, hvis vi skal have afklaret nogle af de ting, vi nu har været inde på i løbet af debatten. Jeg hørte ikke, at socialministeren kommenterede det forslag, og det vil jeg da gerne høre i dag.

Lige til allersidst – nærmest som et kuriosum – stillede jeg et spørgsmål om, hvordan socialministeren fik blandet EF ind i sin redegørelse. Jeg lagde mærke til, at det svarede socialministeren ikke rigtig på. Det håber jeg kommer her i anden runde. Hvis det ikke kommer i anden runde, så er det, fordi socialministeren ikke aner noget som helst om, hvorfor han har skrevet den sætning, han har skrevet, og det må så betyde, at vi må indkalde landbrugsministeren til samråd i socialudvalget. Det vil vi gøre, hvis socialministeren ikke nu kommer med et tilfredsstillende svar.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Jeg vil gerne understrege, at vi ikke finder, at fordelene ved metadon er blevet så klart dokumenteret, at vi kan gå ind for behandling på et mere generelt plan. Derfor var jeg meget glad for ministerens understregning af, at metadonløsningen er forbeholdt de absolutte undtagelsestilfælde. Det svære ligger så i at afgrænse disse undtagelsestilfælde, og det er her, jeg godt kunne tænke mig at få de praktiserende læger mere ind i billedet, fordi de kender baggrunden for klienterne. Derfor håber jeg meget, at de vil gå ind i det oplysende og forebyggende arbejde i endnu større grad.

Derudover vil jeg slutte mig til ønsket om, at vi til efteråret eller måske lidt senere får en ny redegørelse med hovedvægten på behandlingsmulighederne, så vi kan få lejlighed til at diskutere det.

Birgith Mogensen (CD):

Jeg vil fortsætte, hvor jeg slap i første runde.

Inden for de sidste par år har jeg og mange talt og skrevet om, at vi hurtigst muligt bør tømme fængsler og arresthuse for narkomaner, der er indsat for de berigelsesforbrydelser, som de har begået for at skaffe penge til køb af illegal narkotika, som de fortsat hungre efter. Disse mennesker hører hjemme på en behandlingsinstitution. De er ikke forbrydere i ordets almindelige betydning.